

Kate
Clayborn

De L van Liefde

Sommige tekens
kun je onmogelijk
negeren...

ROMAN

Kate Clayborn

De L van liefde

De Fontein

1

Op zondag werk ik schreefloos.

Elke kop vetgedrukt, want dat is wat de klant wil, de apexen en vertexen afgeplat bij alle letters, die stuk voor stuk in hun volle breedte meetellen en gezien willen worden.

Ze wil allemaal hoofdletters, niet omdat ze nou zo graag schreeuwt – dat denk ik althans niet. Hoewel... ik zag haar man hun peuter een keer een slokje van zijn koffie geven, en door hoe ze toen keek zijn al zijn baardharen waarschijnlijk binnen twaalf tot vierentwintig uur uitgevallen. Nee, ik denk dat het is omdat ze niets onder de staartletterlijn wil hebben. Ze wil het allemaal op één niveau – geen afleiding, niets wat haar focus verstoort of haar blik wegtrekt.

Zwarte en grijze inkt, dat is het enige waar ze voor gaat, daar is ze heel duidelijk in. Ik heb de letters een keer breder opgezet en wat metallic toegevoegd in de vorm van een subtiel goudlijntje langs elke letterstam. Dat gaf de letters een bijna art-decoachtig uiterlijk waar ze, leek mij, niets tegen zou kunnen hebben. Maar toen ze het *journal* opende – zwart, A4, puntraster, niks geen toeters en bellen – sloeg ze het binnen tien seconden weer dicht en schoof ze het met twee vingers van zich af. De mouw van haar zwarte kasjmier trui benadrukte nog eens extra wat ze me verweet.

‘Meg,’ had ze gezegd. ‘Ik betaal je niet om decoratief te zijn.’ Alsof decoratief zijn hetzelfde was als afgeknipte teennagels verzamelen of huurmoorden plegen.

Typisch een schreefloze vrouw.

Wat ik er zelf van vind? Tja, het hoort niet echt bij het Meg Mackworth-merk, zulke grote, vetgedrukte no-nonsenseletters. Dat is niet mijn gebruikelijke – wat schreef *The New York Times* vorig jaar ook alweer? ‘Speels’? ‘Uitbundig’? ‘Olijk’? Dat dus, niet mijn gebruikelijke speelse, uitbundige, olijke stijl.

Maar ik kan alles met letters, dat schreef *The New York Times* ook, en dat is waar mensen voor betalen. Daarom doe ik op zondag dit.

Ik zucht en staar naar de pagina voor me, waarop ik met mijn oudste Staedtler-potlood een raster heb gemaakt, en ik schets de letters

M-E-I

voor de komende meimaand, precies zo groot dat de E de middelste lijn kruist. Het is zo’n... zo’n kort woord, het heeft maar weinig mogelijkheden, niets voor mijn klanten die een leuk lentemotief voor hun dubbele maandpagina willen, met grote uithalen en zwierige eindcurves bij vrolijke spreuken die de nieuwe maand inluiden. Ik heb al drie keer ‘Pluk de dag’ gedaan, drie keer ‘Meimaand bloeimaand’ en één speciaal verzoek voor een ‘Wellustige mei’, van de sekstherapeute die haar kantoor op Prospect Park West heeft en die een keer aan me vroeg of mijn enorme collectie pennen niet ergens symbool voor staat.

‘Ergens anders dan voor mijn werk, bedoel je?’ had ik gevraagd, waarop ze alleen maar een heel kritische, heel deskundig geëpileerde wenkbrauw had opgetrokken. Zo’n wenkbrauw van een sekstherapeute die aan je ziet hoe weinig jij datet. Haar *planner* is van zachtroze leer, met een gouden knoopsluiting. Ik hoop dat ze daar de ironie van inziet.

Nu pak ik mijn lievelingspen, een Micron met een fijne punt – ik hoop niet symbolisch voor toekomstige datingkandidaten –

en tik er lusteloos mee tegen het verweerde houten aanrechtblad dat momenteel als mijn werkblad fungeert. Het is stil in de winkel, een halfuur voor sluitingstijd op een zondag. De vaste klanten uit de buurt laten zich in het weekend niet vaak zien, omdat ze weten dat het hier dan overladen is met bezoekers van de andere kant van East River, en met toeristen die iets hebben gelezen over dat knusse winkeltje in Brooklyn dat Cecelia heeft weten om te toveren in een attractie waar niemand omheen kan, tenminste de shoppers niet. Maar ook zij zijn inmiddels allang weg, met tassen vol schattige notitieblokjes, platte dozen met gepersonaliseerd papier, speciale pennen, leren notitieboekjes en misschien zelfs een paar van die prijzige designergifts die Cecelia voor in de winkel heeft staan.

Toen ik hier nog regelmatig werkte, genoot ik van de rustige momenten – de winkel leeg, op mij en mijn niet-symbolische pen na, plus het papier dat ik op dat moment voor me had liggen, wat het ook was. Dan was creëren het enige wat me te doen stond. Met letters spelen, met hun vormen experimenteren, hun mogelijkheden ontdekken.

Maar vandaag zit ik niet zo op de stilte te wachten. Van mij mogen er nog een paar zondagse shoppers binnenstappen, want ik had ervan genoten – al het rumoer, al die mensen, al die nieuwe gezichten. Eerst dacht ik dat het gewoon kwam doordat ik voor het eerst zo lang zonder telefoon was – een gedwongen scheiding van de rode waarschuwingsstipjes waarmee mijn socialmedia-apps volstromen, van de likes en commentaren op de video's die ik plaats, vroeger voor de lol maar tegenwoordig vooral voor sponsors. Waarin ik brushletteringpennen demonstreer die ik eigenlijk helemaal niet zo vaak gebruik, waarin ik met mijn hand zwierig een perfecte krul maak, waarin ik door de dikke pagina's met gekleurde zijkanten van een of ander luxe journal blader dat ik uiteindelijk waarschijnlijk weg zal geven.

Maar op een gegeven moment besepte ik dat het niet alleen kwam doordat ik niet bij mijn telefoon in de buurt was. De to-

dolijst die ik boven mijn bureau in mijn slaapkamer heb hangen was ook niet in mijn buurt. De lijst met letters die er zo luchtig uitzien, maar die voor loodzware verwachtingen staan: mijn grootste, belangrijkste deadline, die zich steeds meer opdringt terwijl het halen ervan geen stap dichterbij komt. Ik was gewoon opgelucht om weg te zijn van de kille sfeer van mijn ooit huiselijke, met vrolijkheid gevulde appartement, waar de afstandelijke beleefdheid van Sibby momenteel dwars door me heen snijdt en me rusteloos maakt van verdriet en frustratie.

Daarom voelt de stilte in de winkel nu drukkend en eenzaam. Zulke zeldzame lege momenten zijn de laatste tijd heel beangstigend voor me, omdat mijn inspiratie ver te zoeken is. Op dit moment ben ik helemaal alleen met dit woord, **M – E – I**, en dat zou niet moeilijk moeten zijn. Het zou eenvoudige, duidelijk gesneden koek moeten zijn, totaal niet beladen, heel anders dan de klus waar ik nu al wekenlang met een grote boog omheen loop. Mijn ideeën, mijn creativiteit, mijn specialisme – dat alles heb ik er totaal niet bij nodig.

Schreefloos, vetgedrukt, alleen maar kapitalen. Geen toeters en bellen.

Maar ik voel iets als ik naar dat kleine woordje staar. Iets vertrouwds, iets wat ik de laatste tijd juist probeer te vermijden.

Ik voel dat de letters wat bij me teweegbrengen. Ze vertellen me dingen die waar zijn, maar die ik niet wil horen.

MEIsje... je hebt een blokkade, zeggen de letters tegen me, en ik probeer ze weg te knippen. Ik zoom uit en probeer me voor te stellen dat ik decoratief bezig ben, probeer te bedenken wat ik zou doen als ik geen rekening hoefde te houden met de eisen van de klant. Iets met die brede vertexen? Spelen met de negatieve ruimte? Of...

MEIsje... ben je soms eenzaam? De letters dringen zich op – ik zoom weer op ze in.

MEIsje... lijken ze te zeggen, misschien kun jij dit wel helemaal niet.

Ik leg de Micron neer en neem afstand van het papier.
Op dat moment komt hij binnen.

Weet je wat het is: de letters vertellen me niet alleen dingen over mezelf.

Soms vertellen ze me dingen over andere mensen, en Reid Sutherland is – was – een van die mensen.

Ik herinner me hem nog precies, ook al heb ik hem maar één keer gezien, meer dan een jaar geleden, en ook al heb ik waarschijnlijk maar vijfenveertig hele minuten in zijn stilzwijgende, afschrikwekkende aanwezigheid doorgebracht. Hij kwam die dag laat binnen. Zijn verloofde was al hier in de winkel om het werk goed te keuren dat ik voor hun bruiloft had gemaakt. *Save the dates*, uitnodigingen, kaartjes voor de tafelschikking, de kaart zelf – alles waar letters voor nodig waren had ik gedaan, en om eerlijk te zijn was ik er erg aan toe om het allemaal achter me te laten, om even een adempauze te kunnen nemen.

Voordat ik in Brooklyn kwam wonen had ik al een paar jaar als freelancer gewerkt, maar vanaf het moment dat ik exclusief voor Cecelia aan de slag was gegaan en alle verlovings- en trouwopdrachten die via de winkel binnenkwamen voor mijn rekening was gaan nemen, had mijn werk steeds meer bekendheid gekregen. Dat was geweldig, maar ook overweldigend. Er stroomden zoveel opdrachten binnen dat ik er behoorlijk wat moest afslaan, wat mijn werk er alleen maar gewilder op maakte.

Overdag tolde mijn hoofd van de eisen en de deadlines; 's avonds deden mijn handen pijn van de inspanning en de vermoeidheid. Dan ging ik op mijn bank zitten met een verwarmd zakje ongekookte rijst op mijn rechterhand om de kramp eruit te krijgen en probeerde ik de spanning te verdrijven van al die stellen en toekomstige schoonfamilies die stug worden van de huwelijksstress. En ik maar glimlachen en de gemoederen tot bedaren brengen door zachte, romantische dingen te schetsen waar iedereen blij

van wordt. Op zulke momenten vroeg ik me af of het niet tijd werd om de huwelijksbusiness vaarwel te zeggen.

De verloofde – Avery heette ze, blond, tener en bijna altijd gekleed in rozerood, crème, ijsblauw of een andere kleur waarvan de kans heel groot was dat ik hem met inkt, koffie of ketchup zou ruïneren – was prettig om mee te werken, aandachtig en beleefd. Ze had een goed beeld van zichzelf en van wat ze wilde, maar was niet doof voor Cecelia's papier- en mijn lettersuggesties. De eerste paar keer dat ik haar in de winkel ontmoette had ik naar haar verloofde gevraagd – wilde ze dat ik hem ook scans mailde, of dat we in het weekend afspraken, zodat hij mee zou kunnen komen? Die suggesties wuifde ze altijd weg met haar linkerhand, met die slanke vingers en dat subtiele, spekgladde ringetje eraan, bijna identiek aan de ringen van minstens drie andere bruiden met wie ik die lente had gewerkt, en dan zei ze heel vriendelijk: 'Reid vindt alles mooi wat ik mooi vind.'

Maar ik had erop gestaan dat hij bij onze laatste afspraak zou zijn. En daar kreeg ik later spijt van. Dat ik hem had ontmoet. Dat ik ze samen had ontmoet.

En inmiddels heb ik er nog veel meer spijt van.

Die laatste afspraak besloten we op een zondagmiddag te plannen. Het voelt nu extra vreemd om hem hier opnieuw op een zondag te treffen, mijn leven nu zo anders dan het toen was, ook al sta ik in dezelfde winkel achter dezelfde toonbank en draag ik een versie van wat in grote lijnen altijd al mijn stijl is geweest: een gebreide, ietwat slobberige jurk met een patroon, dit exemplaar met kleine, vriendelijke vossengezichtjes. Een enigszins gekreukt vest dat tot een uur geleden nog in mijn tas gepropt zat. Een marineblauwe panty en wijnrode laarsjes met een platte hak waarvan Sibby waarschijnlijk zou zeggen dat mijn voeten er groot in lijken maar waar ik minstens één keer per dag even blij van word, ook zonder dat Sibby me er nog mee plaagt.

Vorig jaar droeg hij kleding die andere mensen 'nonchalant-zakelijk' noemen maar die ik zelf 'weekendoutfit voor stijve

harken' noem: een beige katoenen broek met zulke scherpe vouwen dat hij gesteven leek, een wit overhemd met boord onder een nauwsluitende, duur ogende marineblauwe sweater met V-hals. Een man met twee gezichten, dat zag ik gelijk. Zo knap dat je je enerzijds afvraagt of je hem van de televisie kent, en anderzijds waarom iemand met zo'n hoofd voor een outfit kiest dat nog het meeste weg heeft van het uniform van een debatteam.

Maar vandaag ziet hij er anders uit. Datzelfde hoofd weliswaar, met hoekige, gladgeschoren kaak, hoge jukbeenderen waarvandaan beschaduwde lijnen een duikvlucht lijken te nemen richting zijn kin, een mond met volle lippen en licht neerwaarts gebogen mondhoeken, een neus die net zo uitgesproken is als de rest van zijn krachtige gelaatstrekken en heldere lichtblauwe ogen onder een stel wenkbrauwen die een tint lichter zijn dan zijn donkerrossige haar. Maar vanaf zijn nek zag hij er dit keer een stuk minder nonchalant-zakelijk uit: een olijfgroen T-shirt onder een halflang marineblauw jasje, verschoten rond de rits. Donkere spijkerbroek, de randen van de zakken waar hij zijn handen blijkbaar vaak in steekt iets gerafeld, volgens mij niet het soort rafels waar je voor betaalt. Grijs, een beetje afgetrapte sneakers.

Misschien, denk ik, is zijn leven nu ook heel anders.

Maar dan zegt hij: 'Goedenavond', en daaruit maak ik op dat ik nog steeds met een stijve hark te maken heb. Wie zegt er nou 'goedenavond'? Je opa, die zegt dat. Als je hem belt op zijn vaste lijn.

Met een nonchalant 'Hoi' of 'Hi' veroorzaak ik vast een barst in het ruimte-tijdcontinuüm, zo voelt het, of roep ik bij hem de neiging op om de das recht te trekken die hij niet draagt. Ik moet me niet door die kleren op het verkeerde been laten zetten. Misschien is hij op weg hiernaartoe overvallen door de criminele leider van een debatteam die een nieuwe outfit nodig had, en ziet hij er daarom zo uit.

Ik ga voor 'Hallo' maar breng het luchtig en opgewekt – uitbundig, zo zou je het ook kunnen noemen – en ik ben er vrij ze-

ker van dat hij knikt. Alsof hij zegt: ‘Deze begroeting vind ik acceptabel.’ Heel even zie ik voor me hoe het er op zijn bruiloft aan toe moet zijn gegaan. Waarschijnlijk gaf hij ook zo’n knikje toen de trouwambtenaar ‘man en vrouw’ zei. Waarschijnlijk schudde hij toen Avery’s hand in plaats van haar te kussen. Volgens mij zou zij dat helemaal geen probleem hebben gevonden. Haar lippenstift zag er altijd zo perfect uit.

‘Welkom bij –’ begin ik, en op hetzelfde moment begint hij ook weer te praten.

‘Je werkt hier nog steeds,’ zegt hij. Een nietszeggende opmerking, zoals alles wat ik hem ooit heb horen zeggen. Maar er zit ook iets vragends in, iets van verbazing.

Misschien vermoedt hij wat ik heb gedaan tijdens het beletteren van al die velletjes papier voor zijn huwelijk.

Maar hij kan met geen mogelijkheid weten – dat kán gewoon niet – waarom ik heb besloten dat zijn huwelijk mijn laatste huwelijk zou zijn.

Ik slik. ‘Ik val in,’ zeg ik, en het klinkt minder uitbundig. Behoedzaam. ‘De eigenaresse is op vakantie.’

Hij staat nog steeds in de deuropening, onder de felgekleurde papieren kraanvogels die Cecelia aan het plafond bij de ingang heeft opgehangen. In de etalage achter hem liggen verschillende vellen van het nieuwe gepersonaliseerde inpakpapier waar ze me twee weken geleden over vertelde, toen ik langskwam voor schrijfbestedingen. Het is allemaal zo kleurig, een lentefeest van roze, paarse en lichtgele tinten, een vrolijke tegenhanger van de voornamelijk grijze tonen van het stadsleven buiten – maar nu lijkt het alsof er een menselijke wolkenkrabber is binnengekomen.

Het doet me denken aan een van die dingen die me destijds aan Reid Sutherland opvielen.

Het doet me eraan denken dat hij die dag een beetje verloren leek. Een beetje triest.

Ik slik opnieuw en doe een stap naar voren, pak mijn Micron

van het opengeslagen journal van mijn klant en maak aanstalten om het dicht te doen en weg te leggen. **M-E-I** roept het, en dat doet me aan iets anders denken. Rond deze tijd zouden Reid en Avery een jaar getrouwd zijn. 2 juni, dat was hun trouwdatum. Hij is er behoorlijk vroeg bij dan, maar daar is hij waarschijnlijk sowieso het type voor. Het zou me niets verbazen als hij een reminder in zijn telefoon heeft staan. En hij is vast ook het type dat zich altijd aan de regels houdt, dat alles doet zoals het hoort. Papier is het traditionele cadeau voor als je één jaar getrouwd bent, daarom is hij waarschijnlijk hier. Heel lief, om daar helemaal voor naar Brooklyn te komen, naar de winkel waar ze samen hun eerste papier hebben uitgekozen. Nou ja, waar zij het heeft uitgekozen; waarschijnlijk heeft hij ernaar geknipperd en heeft zij dat als teken van goedkeuring opgevat.

Een gevoel van opluchting verspreidt zich als een warme gloed door me heen. Er is een verklaring voor zijn aanwezigheid hier. Hij is niet gekomen omdat hij het weet.

Alleen ik kan het weten, verder niemand.

Ik duw het journal opzij, leg mijn handen gevouwen op de toonbank en kijk hem aan. Wat kan ik voor hem doen? Met dit brok graniet in de vorm van een mens tegenover me, is het moeilijk om de opgewekte, informele toon aan te slaan die het hier altijd zo goed doet, die me vandaag door de werkdag heen heeft geholpen. Belachelijk genoeg komen er alleen maar zinnen in me op die rechtstreeks van Jane Austen afkomstig lijken. Hebt u assistentie nodig, meneer? Waar kan ik u vanavond mee van dienst zijn? Welk van ons perkamentpapier geniet uw voorkeur?

‘Dat viel denk ik wel te verwachten,’ zegt hij, voordat ik heb besloten welke vraag ik wil stellen. ‘Jij hebt deze baan natuurlijk niet nodig, met al jouw succes.’

Hij kijkt me niet aan als hij het zegt. Hij heeft zijn hoofd iets afgewend en staart naar de muur links van hem, waar een aantal wenskaarten hangen die ontworpen zijn door Lachelle, een van Cecelia’s vaste kalligrafes. Ook die hebben felle, uitgesproken

kleuren – Lachelle gebruikt voornamelijk edelsteentinten voor haar projecten. Met een pincetje dat ze hanteert alsof ze een operatie uitvoert brengt ze piepkleine kraaltjes aan. Ik vind haar kaarten geweldig, heb er drie van boven mijn nachtkastje hangen, maar Reid lijkt ze niet eens op te merken. Hij richt zijn ogen weer op mij.

‘Ik heb het artikel in *The Times* gelezen,’ zegt hij, bij wijze van uitleg denk ik. ‘En het stuk in...’ Hij slikt, alsof hij zich ergens schrap voor zet. ‘*Buzzfeed*.’

LOL, denk ik, of misschien zie ik het woord wel voor me: schreefloos, vetgedrukt, allemaal hoofdletters, een felgele achtergrond. Reid Sutherland die door het tijdschrift *Buzzfeed* bladert en de twintig GIFS ziet waarop ik verschillende letters met pakkende bijschriften teken die ze erin hadden opgenomen. Op een bijna pornografische manier bevredigend om mij zo vloeiend en perfecte, geletterbrushte cursieve E te zien tekenen.

Daar kreeg hij vast een oogtic van. Daarna heeft hij vast zijn browsegeschiedenis gewist.

‘Bedankt,’ zeg ik, al geloof ik niet dat hij het als compliment bedoelde.

‘Avery is heel trots. Ze heeft het gevoel dat ze er als een van de eersten bij was toen ze je inschakelde. Voordat je bekend werd als...’

Zijn stem sterft weg, maar we maken allebei in gedachten zijn zin af. ‘De planner van Park Slope’, zo word ik tegenwoordig genoemd. Daarmee ben ik aan de huwelijksbusiness ontsnapt, daarover schreef *The Times* eind vorig jaar, daardoor heb ik afgelopen maand alleen al drie vergadergesprekken gehad, en daardoor zit ik nu met die deadline waar ik niet aan wil denken. Op maat ontworpen agenda’s, journals en bureauplanners, zo af en toe een met krijt getekende muurkalender in zo’n van A tot Z gerenoveerd pand, van klanten met een obsessie voor handgemaakt, klanten met kleuters die Agatha en Sebastian heten, klanten met keukens met witte metrotegels en verse bloemen op boe-

rentafels die nooit een boerderij vanbinnen hebben gezien. Ik organiseer hun leven niet zozeer, ik geef die organisatie – werkgerelateerde retraites, weekendjes weg, speelafspraken, muzieklessen – een speciaal, mooi en ongecompliceerd uiterlijk.

‘Wil je dat ik iets voor haar ontwerp?’

Ik neem de laatste tijd geen nieuwe klanten meer aan omdat ik voorrang probeer te geven aan mijn nieuwe kans. Maar het is waarschijnlijk wel zo slim om dit voor hun papieren jubileum te doen. Een speciaal voor haar gemaakt journal misschien, en stiekem ben ik hem natuurlijk wel iets schuldig om het goed te maken. Als dat is wat hij wil, is hij er wel behoorlijk laat bij, vooral als ik van tevoren al het hele jaar moet ontwerpen, wat sommige klanten graag hebben. Voor de meeste klanten hier in Brooklyn ontwerp ik maandelijks, maar ik neem aan dat Reid en Avery meestal in Manhattan zijn. Tijdens hun verloving woonde Avery op een deftig adres op East 62nd Street; ze heeft zoveel geld dat het mijn voorstellingsvermogen te boven gaat.

Voor het eerst verandert er iets in zijn gezicht: de hangende mondhoeken trekken. Een... glimlach? Misschien ben ik vergeten hoe een glimlach eruitzag sinds hij hier binnenstapte, maar die korte, expressieve flits van emotie maakt hem anders. De man met twee gezichten wordt een man met drie gezichten. Hij trekt een gezicht dat je opzet als je de foto later aan je vrienden wilt laten zien.

Hij is heel lang. Uitzonderlijk lang. Ik kan het niet uitstaan dat ik aan de symboliek van mijn pennen moet denken.

Puur in de context van iemand die getrouwd is natuurlijk.

‘Nee,’ zegt hij, en wat voor een glimlach moest doorgaan is verdwenen.

‘Ook goed,’ zeg ik, extra opgewekt, ‘we hebben ook allerlei andere cadeaus en –’

‘Ik kom hier niet voor een winkelmeisje,’ onderbreekt hij me.

Een... ‘winkelmeisje’?

Nu is hij het die een barst in het ruimte-tijdcontinuüm veroor-

zaakt, of misschien wel in mijn normaal gesproken olijke façade. Ik wou dat ik mijn voorhoofd kon openritsen en de Walkuren op hem af kon sturen. Reken maar dat dat een stuk erger zou zijn dan een beroving door de leider van het debatteam.

Vanachter de toonbank knipper ik naar hem, in de hoop dat mijn ergernis wegtrekt. Maar dan, voordat ik de barst kan wegplamuren, veer ik op mijn tenen en kijk demonstratief langs zijn schouder (een prachtige schouder, net als die andere, niet dat het mij wat kan schelen) naar de straat achter hem. De donkergroene luifel van een trendy barbier wappert zachtjes in de lentebries.

‘Kom je soms uit een tijdmachine?’ vraag ik lief. Ik zet mijn hielen weer op de vloer en kijk hem recht aan, zodat ik de uitdrukking kan peilen die ik daar aantref.

Nietszeggend, leeg. Geen woede of geamuseerdheid. Als er iemand schreefloos is, is hij het wel.

‘Een tijdmachine,’ herhaalt hij.

‘Ja, een tijdmachine. Omdat niemand meer “winkelmeisje” zegt sinds...’ perkamentpapier, dat is irritant genoeg het enige wat me te binnen schiet. Dus ik eindig met een uitermate teleurstellend ‘een hele tijd geleden’.

Mijn schouders gaan geloof ik hangen. Ik ben echt rampzalig slecht in confrontaties. Maar deze man, met zijn uitgestreken, knappe gezicht, lijkt er ongewoon goed in om mij op z’n minst tot pogingen aan te zetten er beter in te worden.

Hij schraapt zijn keel. Hij heeft een lichte huid, esthetisch gezien een goede match met de rossige gloed in zijn donkerblonde haar, en op de een of andere manier hoop ik dat hij gaat blozen van schaamte of gêne, dat hij een fysieke reactie vertoont die me doet denken aan wat ik al die maanden geleden van hem heb gezien. Iets wat me ervan overtuigt dat hij geen mansgrote donderwolk is die zich straks tot een moesson ontwikkelt, terwijl ik me toch al in een druilerige gemoedstoestand bevond voordat hij hier binnenliep.

Maar de kleur in zijn gezicht blijft zoals die is.

Misschien had ik het die dag bij het verkeerde eind, toen ik dacht dat hij zich verloren of verdrietig voelde. Misschien is hij gewoon een zelfgenoegzame, vervelende stijve hark. Ik wou dat zulke gedachten mijn schuldgevoel wegnamen, maar dat is niet zo, niet echt. Het was zo...

Het was zo aanmatigend. Zo onprofessioneel.

Maar mijn geduld is nu op, welke fout ik ook heb begaan, vooral omdat hij zich er niet eens van bewust is. Ik mag dan niet goed zijn in confrontaties, ik ben uitermate deskundig in het vermijden ervan. Ik kan een vrolijk gezicht opzetten en deze werkdag voor Cecelia afmaken en hem naar buiten bonjournen, terug naar die bewaakte torenflat waarin hij woont met zijn elegante vrouw die nooit een ketchupvlek op haar kleding heeft. Een 'winkelmeisje', dat verzin je toch niet.

'Afijs,' zeg ik, en ik klem mijn tanden op elkaar in de hoop dat het op een glimlach lijkt. 'Kan ik je ergens mee helpen?'

Nietszeggender kan een blik niet zijn, denk ik, in de stilte die hij daarna laat vallen.

'Misschien,' zegt hij. Voor het eerst haalt hij zijn handen uit zijn zakken.

Ik kan niet precies aangeven waardoor ik besef dat 'moesson' nogal zacht uitgedrukt was en dat dit een vloedgolf gaat worden. Ik kan niet precies aangeven wat ik als eerste opmerk: het feit dat er geen trouwring aan zijn linkerhand zit? Het hoekje van dat dikke papier dat hij uit de binnenzak van zijn jasje tevoorschijn haalt? De matte afwerking, de antieke crèmekleur waarvan ik nog weet dat Avery er met haar duim overheen streek, tevreden glimlachend zonder haar tanden te tonen? De flits van kleur – kleuren – die ik voor de uiteindelijke versie heb gebruikt, de klimop en de bladeren, de regenboogkleuren op de vleugels die ik had getekend...?

Maar ineens weet ik het. Ik weet wat hij komt vragen.

MEIsje, wees op je hoede, denk ik, het woord een echo en een voorbode.

Hij begint pas weer te praten als hij het papier voor me heeft neergelegd.

Zijn trouwkaart.

Ik kijk hoe zijn ogen kortstondig over de letters glijden, en ik weet wat hij ziet. Ik weet wat ik daar heb achtergelaten; ik weet welke uitwerking die letters op me hadden.

Maar ik had niet gedacht dat iemand anders het ooit te weten zou komen.

Hij slaat zijn ogen op en kijkt me weer aan. Helderblauwe ogen. Een vloedgolf als hij spreekt.

‘Misschien kun je me vertellen hoe je wist dat mijn huwelijk zou mislukken.’

Eerste druk oktober 2020

Oorspronkelijke titel *Love Lettering*

Oorspronkelijke uitgever KENSINGTON PUBLISHING CORP. NY, NY USA. All Rights Reserved

Copyright © 2020 Kate Clayborn

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Vanja Walsmit

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagillustratie © Shutterstock/Istock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5100 2

ISBN e-book 978 90 261 5101 9

ISBN luisterboek 978 90 261 5431 7

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.